

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 139/06-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. júna 2006 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Juraja Horvátha a Štefana Ogurčáka prerokoval prijatú sťažnosť JUDr. P. P., bytom Ž., zastúpeného advokátkou JUDr. T. P., Ž., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 53/02 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 53/02 p o r u š i l základné právo JUDr. P. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 53/02 p r i k a z u j e konať vo veci bez zbytočných priet'ahov.

3. JUDr. P. P. p r i z n á v a primerané finančné zadosťučinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. JUDr. P. P. p r i z n á v a náhradu trov právneho zastúpenia v sume 8 196 Sk (slovom osemtisíc stodevät'desiatšesť slovenských korún), ktoré je Okresný súd Bratislava III p o v i n n ý vyplatiť na účet advokátky JUDr. T. P., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 19. apríla 2006 č. k. I. ÚS 139/06-13 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť JUDr. P. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 53/02.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 3. mája 2002 na Okresnom súde Žilina žalobu na ochranu osobnosti, ktorá bola uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. Ndc 378/02 z 27. júna 2002 prikázaná podľa § 12 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) okresnému

súdu, kde je od 20. augusta 2002 vedená pod sp. zn. 15 Ct 53/02. Do dňa podania sťažnosti v napadnutom konaní nebol nariadený termín pojednávania. Sťažovateľ podľa § 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zaslal 26. júla 2005 predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní. Okresný súd 15. marca 2005 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku. Sťažovateľ v určenej lehote súdny poplatok nezaplatil, na základe čoho okresný súd uznesením č. k. 15 Ct 53/02-29 z 18. apríla 2005 konanie zastavil. Sťažovateľ podal 2. mája 2005 odvolanie proti uvedenému uzneseniu a zároveň zaplatil súdny poplatok za návrh. Ku dňu podania sťažnosti sa okresný súd procesne nevysporiadal s odvolaním sťažovateľa z 2. mája 2005.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nasledovným nálezom:

„1) Základné právo JUDr. P. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských opráv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava III. v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Ct 53/02 porušené bolo.

2) Okresnému súdu Bratislava III. prikazuje vo veci vedenej pod sp. zn. 15 Ct 53/02 konať bez zbytočných prietahov.

3) JUDr. P. P. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 150.000,- (stopäťdesiatisíc) Sk, ktoré je Okresný súd Bratislava III. povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4) Okresný súd Bratislava III. je povinný v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia nahradiť trovy konania JUDr. P. P. tak ako budú vyčíslené na výzvu Ústavného súdu SR.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za okresný súd jeho predseda JUDr. T. M. listom sp. zn. Spr. 3337/2006 z 29. mája 2006, v prílohe ktorého predložil ústavnému súdu vyjadrenie zákonného sudcu

JUDr. M. K. z 25. mája 2006, a právna zástupkyňa sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu listom z 19. júna 2006.

2.1 Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení okrem popisu procesných úkonov vykonaných okresným súdom v predmetnom konaní uviedol:

„(...) súhlasím, aby ústavný súd pri prejednaní veci upustil od ústneho pojednávania.

(...) Nemožno sa stotožniť so záverom uvádzaným v sťažnosti, že správanie sťažovateľa žiadnym spôsobom nevytvorilo dlhodobú situáciu, ktorá odôvodňovala zbytočné prieťahy v postupe konajúceho súdu. Žalobca dňa 30. 5. 2002 podal žalobu na ochranu osobnosti, avšak nezaplatil súdny poplatok napriek tomu, že tento bol splatný podaním návrhu. Súdny poplatok nezaplatil ani na výzvu súdu ale tento zaplatil až dňa 9. 5. 2005, kedy podal odvolanie proti rozhodnutiu o zastavení konania (...). Podmienkou, aby súd mohol začať v merite veci konať je práve zaplatenie súdneho poplatku, čo navrhovateľ, v danom prípade sťažovateľ urobil až dňa 9. 5. 2005 (...). K dlhšiemu časovému úseku odo dňa zaplatenia poplatku a vytýčenia termínu pojednávania došlo i z dôvodu preťaženia senátu zákonného sudcu, keď tento pracuje s cca 300 nevybavenými vecami. (...)“

Zákonný sudca k vyjadreniu predsedu okresného súdu dodal:

«(...) je pravdou, že som vo veci nekonal v období od dôjdenia žaloby na súd dňa 20. 8. 2002 (...) až do prvého úkonu v konaní, ktorým som vyzval žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku za podanú žalobu (...) a potom v období od 9. 5. 2005 (...), kedy odporca zaplatil súdny poplatok za podanú žalobu až do 25. 4. 2006, kedy som uznesením zrušil uznesenie zo dňa 18. 4. 2005 (...), ktorým som zastavil konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zo dňa 18. 4. 2005 (...).

Príčinou tohto stavu bola skutočnosť, že ja ako sudca, ktorý prejednával a rozhodoval veci ochrany osobnosti na Okresnom súde Bratislava III špecializovane, som mal Najvyšším súdom Slovenskej republiky postupne v rokoch 2000-2003 prikázaných asi 30 vecí ochrany osobnosti žalobcu JUDr. P. P. voči fyzickým, ale najmä právnickým osobám, najčastejšie vydavateľom periodík.

A práve v týchto veciach, v ktorých si žalobca uplatňoval mnohomiliónové náhrady nemajetkovej ujmy a morálnu satisfakciu, som konal a rozhodoval, niektoré rozsudky, ktoré

boli mimoriadne náročné, keď ich rozsah sa pohyboval od 40 do 181 strán konečnej podoby, boli odvolacím súdom potvrdené, niektoré zmenené, iné zrušené.

Keďže som konal v týchto veciach, ktorých predmetom boli útoky voči žalobcovi prostredníctvom médií súvisiace s informáciami o majetku žalobcu, resp. spôsobe jeho nadobudnutia, považoval som tieto veci z hľadiska ochrany osobnostných práv žalobcu pre neho za prioritné, čím samozrejme nechcem znevažovať predmet tohto konania, ale v skutočnosti je neporovnateľný obsahom, formou s uvedenými vecami, ktoré som spomínal.

Úpravou zo dňa 25. 4. 2006 som nariadil pojednávanie na deň 2. 6. 2006, vo veci sa už bude konať plynulo až do jej skončenia.

Vo svojom súdnom oddelení pracujem s takmer 300 nevybavenými vecami, tvorenými ochranami osobnosti a vyporiadaním BSM, keďže tieto veci som prejednával a rozhodoval špecializovane, okrem toho som od 1. 1. 1998 do 31. 3. 2006 pôsobil na Okresnom súde Bratislava III ako jeho podpredseda takže, žiaľ, nemohol som sa „venovať“ všetkým veciam svojho súdneho oddelenia súčasne.»

2.2 Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom stanovisku k vyjadreniu okresného súdu uviedla:

„(...) Sťažovateľ nesúhlasí s tvrdením, ktoré obsahuje vyjadrenie OS Bratislava III z 29. 05. 2006 k ústavnej sťažnosti, v ktorom sa poukazuje na to, že sťažovateľ zodpovedá za prieťahy v konaní. (...)

I keď sťažovateľ nezaplatil súdny poplatok po výzve OS Bratislava III v určenej lehote, ale súčasne s podaním odvolania proti rozhodnutiu zastavení konania, táto skutočnosť nemala podstatný vplyv na spomalenie konania, pretože sťažovateľ môže pripustiť spomalenie konania z tohto dôvodu v dĺžke najviac jedného mesiaca.

V záujme objektivity sťažovateľ potvrdzuje, že vo veci OS Bratislava III sp. zn. 15 Ct 53/02 bolo dňa 02. 06. 2006 vykonané pojednávanie, ktoré bolo odročené na 06. 09. 2006.

Sťažovateľ naďalej zastáva názor, že zbytočné prieťahy v konaní sú dôsledkom ústavne neospravedliteľnej nečinnosti súdu prvého stupňa.

(...) sťažovateľ súhlasí s tým, aby Ústavný súd SR upustil od ústneho pojednávania vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 139/06. “

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

II.

Zo sťažnosti, jej príloh, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 15 Ct 53/02:

- 30. máj 2002 – sťažovateľ podal na Okresnom súde Žilina žalobu o ochranu osobnosti;
- 27. jún 2002 – *najvyšší súd uznesením sp. zn. Ndc 378/02 prikázal vec okresnému súdu;*
- 20. august 2002 – vec bola doručená okresnému súdu a zaevidovaná pod sp. zn. 15 Ct 53/02;
- 15. marec 2005 – okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za návrh;
- 18. apríl 2005 – okresný súd uznesením zastavil konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku za návrh v súdom stanovenej lehote;
- 9. máj 2005 – sťažovateľ podal proti uzneseniu o zastavení konania odvolanie a súčasne zaplatil súdny poplatok za návrh;
- 27. október 2005 – sťažovateľ predložil okresnému súdu žiadosť o nariadenie termínu pojednávania a rozhodnutia vo veci;
- 25. apríl 2006 – okresný súd zrušil uznesenie o zastavení konania a zároveň nariadil termín pojednávania na 2. jún 2006;
- 2. jún 2006 – pojednávanie na okresnom súde bolo odročené na 6. september 2006.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní o ochranu osobnosti vedenom pod sp. zn. 15 Ct 53/02, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako navrhovateľ, došlo k porušeniu jeho práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty spravidla dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (napr. I. ÚS 41/02).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého občianskoprávneho konania je ochrana osobnosti, t. j. vec, ktorej povaha si vyžaduje osobitnú starostlivosť všeobecného súdu o naplnenie účelu súdneho konania, čo okrem iného znamená, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a skončená (§ 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (mutatis mutandis I. ÚS 19/00, I. ÚS 142/03, I. ÚS 145/03).

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci ústavný súd je toho názoru, že doterajšia dĺžka namietaného konania nebola závislá od zložitosti veci. Napokon ani predseda okresného súdu alebo zákonný sudca vo svojom vyjadrení nenamietali zložitosť napadnutej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci treba poukázať na to, že ako to z chronológie úkonov vykonaných v napadnutom konaní vyplýva (pozri bod II. tohto nálezu), sťažovateľ nezaplatil súdny poplatok ani po výzve okresného súdu, pričom učinil tak až po zastavení konania (z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku), a to až 9. mája 2005, t. j. po vyše dvoch rokoch a ôsmich mesiacoch. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľ si neplnil riadne a včas svoju poplatkovú povinnosť, čo je okolnosť, ktorá v zásade bráni súdu konať a rozhodnúť vo veci samej, a tým aj splniť účel označených základných práv. V tejto súvislosti už ústavný súd konštatoval, že požiadavka na konanie bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru môže mať svoju plnú relevanciu len pri takom návrhu na začatie konania, ktorý spĺňa všetky zákonom predpísané obsahové a formálne náležitosti (napr. II. ÚS 10/01, I. ÚS 41/02). A fortiori mohol ústavný súd na túto okolnosť prihliadnúť v danej veci aj vzhľadom na to, že sťažovateľ je osoba právne vzdelaná, sám vykonávajúci funkciu sudcu. Na uvedené správanie sťažovateľa nemohol teda ústavný súd neprihliadnúť pri úvahe o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci nečinný od 20. augusta 2002 do 15. marca 2005 (dva a pol roka) a od 9. mája 2005 do 25. apríla 2006 (jedenásť mesiacov), teda počas takmer tri a pol roka okresný súd vo veci nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako navrhovateľ v napadnutej veci počas súdneho konania nachádza, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02). K prieťahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci, ale predovšetkým v dôsledku postupu súdu. Pri posudzovaní správania sťažovateľa v napadnutej veci ústavný súd už uviedol, že na jeho ťarchu treba pripísať skutočnosť, že neuhradil riadne a včas súdny poplatok, a tak aj on prispel k predĺženiu konania.

No vzhľadom na to, že na pasivitu sťažovateľa reagoval okresný súd *prima facie* oneskorene (až po dva a pol roku, pričom výzva na zaplatenie súdneho poplatku je úkon, ktorý vykonávajú súdy spravidla na začiatku konania), nemožno celkové správanie sťažovateľa kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú výlučne zbytočné prietahy (napr. I. ÚS 31/01).

Obranu okresného súdu spočívajúcu v uvádzaní dôvodov, ktoré mali ako objektívne príčiny spôsobiť prietahy v konaní (z dôvodu preťaženia senátu zákonného sudcu), nemožno akceptovať. Ústavný súd už v podobných súvislostiach opakovane vyslovil (pozri napr. I. ÚS 23/03 a v ňom cit. predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí - a teda vykonanie spravodlivosti - bez zbytočných prietahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkom súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobu obmedzenú personálnu kapacitu príslušných súdov (pozri napr. I. ÚS 119/03).

Taktiež vyjadrenie zákonného sudcu, podľa ktorého *«pracujem s takmer 300 nevybavenými vecami, tvorenými ochranami osobnosti a vyporiadaním BSM, keďže tieto veci som prejednával a rozhodoval špecializovane, okrem toho som od 1. 1. 1998 do 31. 3. 2006 pôsobil na Okresnom súde Bratislava III ako jeho podpredseda takže, žiaľ, nemohol som sa „venovať“ všetkým veciam svojho súdneho oddelenia súčasne»*, treba bez ohľadu na jej prípadnú správnosť pokladať za ústavnoprávne bezvýznamnú, lebo ústavný súd pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, neposudzoval subjektívnu zodpovednosť za prietahy v danom spore, ale posudzoval postup súdu, a teda nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou

(nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec (napr. I. ÚS 82/05).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. V nadväznosti na tento výrok a v záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2 prikázal okresnému súdu podľa čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ sa domáhal priznania primeraného finančného zadosťučinenia pôvodne v sume 150 000 Sk, neskôr ho upravil na 320 000 Sk.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a prikázanie okresnému súdu vo veci konať bez zbytočných prietáhov nie je pre sťažovateľa dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľa, ale i výrazný podiel sťažovateľa na celkovej dĺžke konania, považuje za primerané v sume 30 000 Sk.

Pokiaľ sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd pri priznaní primeraného finančného zadosťučinenia tiež zohľadnil rozhodnutia ESĽP „*Zullo proti Taliansku, Cocchiarella proti Taliansku, Apicella proti Taliansku, Procaccini proti Taliansku, Mostacciuolo n° 1 proti*

Taliansku, Mostacciuollo n° 2 proti Taliansku, Musci proti Taliansku a Pizzati proti Taliansku“, ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoj nález sp. zn. I. ÚS 4/06, ktorý vydal taktiež vo veci sťažovateľa, pričom v tomto náleze medzi inými konštatoval, že „kritériá stanovené ESLP nepreberá formálne, ale materiálne, teda okrem základných kritérií (...) prihliada aj na reálne možnosti národného hospodárstva Slovenskej republiky (napr. v danom prípade na to, že priemerná nominálna mesačná mzda zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky za predchádzajúci kalendárny rok bola cca 400 EUR; oproti tomu obdobný ekonomický ukazovateľ v Talianskej republike predstavoval cca 2 000 EUR)“.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 3.

6. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastúpenia 7. októbra 2005, podanie sťažnosti 11. októbra 2005 a písomné stanovisko k vyjadreniu okresného súdu z 19. júna 2006). Za dva úkony vykonané v roku 2005 patrí odmena v sume dvakrát po 2 501 Sk a dvakrát režijný paušál po 150 Sk. Za jeden úkon, ktorý bol vykonaný v roku 2006, patrí odmena v sume 2 730 Sk a režijný paušál v sume 164, preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú sumu 8 196 Sk v zmysle vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o trovách právneho zastúpenia sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 4 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júna 2006